

EMMA GARCIA

Szerelmem
első
kattintása

Dream
válogatás

*Csúcsstippek összetört szívűeknek:
Ne égesd magad az exed előtt!
Lehetőleg ne bújj ágyba a legjobb barátoddal!
Tartózkodj az ittas naplővezetéstől!
...És soha, de soha ne keress rá a
„szívfájdalom” szóra!*

Miután Rob, Viv volt vőlegénye harmadszor is lefújta az esküvőt, a lány tudja, hogy csak segítséggel állhat talpra. S miközben összetört szívek történeteit kutatja az interneten, kipattan az agyából az isteni szikra: saját weboldalt hoz létre, ahol az összetört szívűek mindent egy helyen találhatnak meg.

Csak hogy az útmutatás, amelyhez a blogbejegyzések révén jut, mintha nemigen segítené Rob visszaszerzésében. Éppen ellenkezőleg, úgy tűnik, hogy legjobb barátja és tettestársa, Max irányába vezeti.

De hát hol marad Max, amikor Vivnek leginkább szüksége lenne rá? Na és Rob belátja valaha a tévedését? Egyébként pedig létezik olyan hatékony kereső, amely képes megakadályozni, hogy összetörjük saját szívünket... vagy másokét?

Emma Garcia életét a szerelem mozgatja. Először egy BMX-bajnokság döntőjén kóstolt bele a gyengéd érzelmekbe. Miután lediplomázott, tanárként helyezkedett el, később gyerekeknek való kirakós játékokat tervezett egy irodában. Itt megtapasztalta a munkahelyi párkapcsolat nehézségeit. Kétszer is a férjhezmenetel közelébe került, de mint utóbb kiderült, egyik férfi sem kínálta a remélt boldogságot. Végül kiábrándultságában hátat fordított a szerelemnek, ám ekkor megismerkedett valakivel, és ráeszmélt, hogy nem tud elszakadni a sráctól. Szerencsére az érzés kölcsönös volt. Most New Yorkban élnek három gyerekükkel.

Tudjon meg többet a könyvről:
www.facebook.com/dreamvalogatás

„A szerző valóban remek regényét véleményem szerint férfiak és nők egyformán élvezettel olvashatják, s akár dobtak már valakit, akár őket ejtették, találhatnak a könyvben olyat, amivel a szívügyek terén azonosulhatnak. Egymást érik a humoros mozzanatok, de akad gondolatébresztő mondanivaló is, miközben Viv folyton rázósabbnál rázósabb helyzetekbe keveredik. Ízig-vérig szórakoztató olvasmány.”

Amazon

„Én nagyon-nagyon szerettem ezt a könyvet. Élveztem a humorát, a nevetés már-már könnyekre fakasztott. Vidám és szórakoztató könyv, amellyel nem lehet betelni!”

I Heart... Chick Lit

„Végre tudtam azonosulni a főhőssel, mert nem álomszerű, csöpögős történetet kellett olvasnom, hanem valóságos érzések, problémák és megoldási kísérletek irányították Vivienne-t.”

Novelicious

„Viv éppen a tökéletlenségével válik tökéletes nővé. Esendőség, kétségek, örült megoldások, kétségbeesett ballépések, romantikus ábrándok, összekuszálódó érzelmek: mind-mind egy IGAZI NŐ jellemzői.”

Goodreads

EMMA GARCIA

Szerelmem első kattintásra

— részlet —

Dream
válogatás

1. Esettanulmányok

„Emlékszem, aznap reggel nagyon szenvedélyes volt az ágyban. Utána dolgozni mentem, ahogy mindig. Fél tíz tájban SMS-ezett: »Elköltözöm.« Csak ennyit. Mire hazaértem, elment. A titkolózása ütött szíven, az, hogy mindent a hátam mögött intézett.

Az összes evőeszközt elvitte. Kétévi együttélés után egy kiskanalat se hagyott, amivel megkeverjem a teámat.”

Debbie (28), Glamorgan

Hétfő este Procc Lucy battersea-i lakásán ülök. Mostanáig tallóztunk az interneten a weboldalamra illő újabb szakítási sztorik után.

– Volt egy kolléganőm – jegyzem meg.

– Mi volt vele? – kérdezi föl sem nézve Lucy.

– Rajtakapta a vőlegényét az ágyban a tizenennyolc éves szomszéd lánnyal.

– Förtelmes.

– És a kolléganőm ezután eljárt a pasi lakásához, és a ház előtt ácsorgott. Kábé minden este.

– Minek?

– Hogy láthassa a pasit.

– Ez nem zaklatás?

– És névtelen üzeneteket hagyott neki... egy rakás cetlit.

A pasi ajtajára celluxozva.

– Csórikám.

– Azért ehhez elszántság kell. Gondolj bele: minden este!

Fontolgam, hogy elmegyek Rob lakásához, és valami hasonlót csinállok, de nagyon forgalmas utcában lakik, és az összes szomszédot ismerem, mert öt évig magam is ott laktam.

A kezembe veszem a telefont, hogy megnézzem, nem jött-e SMS-em.

– Hívd föl! – mondja Lucy.

– Nem hívhatom föl. Mint már elmagyaráztam, arra várok, hogy ő hívjon.

– Szóval úgy volt, hogy férjhez mész hozzá, és most még beszélni sem tudsz vele?

– Hogy hívhatnám föl, miután elköltöztem tőle? Mit monddjak neki? „Szia! Na, hiányzom már? Visszamenjek? Nincs kedved összeházasodni?”

– És ha ő nem hív?

– Hívni fog. Kábé itt az ideje. Az első héten fölfoghatta a történeteket, a másodikon élvezhette a szabadságát, járhatott gyúrni, nézhetett rögbimeccset, meg minden, és volt még egy hete, hogy ráeszméljen, mennyire el van veszve nélkülem. Most bármelyik pillanatban hívhat. Ahogy a nagykönyvben meg van írva – nézek nyomatékosan Lucyra, mert rendkívül fontos, hogy elfogadtassam vele ezt a teóriát.

– Oké – von vállat Lucy, és fölhajtja a pohara tartalmát. Én már tíz perce végeztem az enyémmel. Hirtelen nagyon megkívánom a cigarettát; kimerített ez az este ezzel a sok lapátratevős históriával. Irtóra örülök, hogy engem nem tettek lapátra.

Lucy összeszedi a poharakat.

– Kérsz még egyet?

Fejedelmi tartásban vonul ki a konyhába. Elmerengek Lucy csillivilli lakásán, a makulátlan fehér szőnyegen. Valahol olvastam, hogy egy nő lakóhelyének állapota összefügg a lelkiállapotával. Ha ez igaz, akkor Lucy mentálisan bizonyára makkegészséges. Ámbár mindig is tipp-topp volt körülötte

minden. Az egyetemen teljesen átrendezte a kollégiumi szobáját. Összehangolta a színeket, lecserélte a tévét, taftfüggönyt tett föl, és illatgyertyákat rakott ki. Én a szomszédos szobámban beújíttam egy szennyestartót, és már hódtelegánsnak képzeltem magam. Azt hittem, meghalok, amikor bekopogott, illetanárt megszégyenítő modorban bemutatkozott, és érdeklődött, mit szólnék egy gin-tonikhoz. Elképedtem, hogy soha a szeme sem rebben semmitől. Elneveztem Procc Lucynak, erre mindenkinek így mutatkozott be a gólyabálon, mintha valami rangjelzőt használna: „Szia, Procc Lucynak hívnak, ő meg az én kis Vivienne barátnőm.”

Na mindegy, megvan mindene, és meg is érdemli. Állítólag rengeteget dolgozik. A saját lakásom jut eszembe. Tulajdonképpen még be sem fejeztem a kicsomagolást, de tudom, hogy ha majd befejezem, le fog hangolni. Megmondjam, miért? Mert az egy *szinglitanya*. Nyugi, semmi bajom a szingli csajokkal, csak hát én nem az vagyok. Még ha elköltöztem, akkor is van vőlegényem. „Párkapcsolatban” vagyok. Megdörzsölgetem a gyűrűsujjamat. Olyan, mintha pucér lenne az eljegyzési gyűrű nélkül.

Úristen, de nyomorultul érzem magam!

Egy teljes hónapja Rob nélkül. Jó, tudom, hogy szünetelünk, de nem fogtam föl, hogy ez ilyen lesz. Ez a teljes elszakítottság... akár a halál.

Fölteszem a lábamat a dohányzóasztalon szépen föltenyozott, drága magazinok mellé. Pillantásom a hátralibbenő hajú, szájfénytől csillogó ajkú címlaplányra esik. „Nők, akik semmiben sem szenvednek hiányt” – hirdeti a mellén keresztbefutó felirat. A cikkhez lapozok. Tessék, itt a nő, aki semmiben sem szenved hiányt: magas sarkú cipőben, szemlátomást drága frizurával ül az irodájában, tiszteletet parancsolóan emeli föl a golyóstollát. Mellette szaténpizsamában ejtőzik, egy tepsi croissant társaságában, bár ő maga valószínűleg a

nyolcvanas évek eleje óta nem evett croissant-t. Aztán a saját strandján guggol, három gyönyörű gyerek bújik hozzá (várjunk csak, nem kancsal az egyik?).

Ez tényleg semmiben sem szenved hiányt. Csodálatos világban lakik, egy menő nagyvállalat vezérigazgatója, boldog házasságban él, és még sütésre is tud időt szakítani. Nem az a fajta, aki a telefon mellett gubbasztva várja, hogy a volt vőlegénye fölhívja. Hozzáfogok a lap alján található teszt kitöltéséhez.

Semmiben sem szenvedsz hiányt?

Életkor: Harminckettő – és mint tudjuk, a kor is olyan, mint a ruhaméret – csak egy szám.

Párkapcsolat: Szünetel.

Hogyan értékelnéd párkapcsolatodat egytől ötig terjedő skálán, ha öt az abszolút tökély? Nincs válasz.

Hogyan értékelnéd a pályádat egytől ötig terjedő skálán, ha öt a minden tekintetben kielégítő? Erre sincs válasz, mert amiből jelenleg élek, azt nem nevezném pályának.

Hogyan jellemeznéd az életedben kulcsfontosságú személyekhez fűződő barátságodat? Hmm, kulcsfontosságú személyek... Gondolom, Lucy és Max. A legrégebbi haverjaim. Beikszelem a „jó”-t, azután „kiváló”-ra módosítom, hátha Lucy meglátja.

Össze kell adni a pontokat, és kikeresni a válaszdóra illő jellemzést. Az enyém lényege az, hogy dolgozzak a fontossági sorrendemen, és tűzzek magam elé „életcélokat”. Naná! Pont életcélokra van szükségem.

Ugyebár nyilvánvalóan nem annak alapján határozom meg magamat, hogy pillanatnyilag folytatok-e párkapcsolatot vagy sem, mégis valljuk be őszintén, hogy Rob áll az előtérben: feleségül megyek Robhoz, gyerekeket szülök Robnak... De ha jól sejtem, azt is életcélnak kellene tekintenem, hogy karriert építsek. Nem vagyok totális lúzer, és mindig úgy gondoltam, hogy mielőtt elvonulok szülési szabadságra, jó lenne megcsípni egy beszerzői posztot a Barnes and Worth nagy-áruházláncnál, ahol dolgozom.

Most termékmenedzser vagyok az ajándékosztály női részlegén, és ebbéli minőségemben azzal töltöm nappali óráimat, hogy „ajándékjavaslatokat” állítok össze a vevőknek, hogy fáradtság nélkül tudjanak vásárolni anyósuknak vagy aggszűz nénikéjüknek.

„Nyári zápor” habfürdő és testápoló szett (az esőcseppmin-tás neszesszer ajándékba jár hozzá), automata esernyő, manikűrkészlet, masszázskesztyű, finom bőrkesztyű, foltvarrásos kozmetikai táska, állatfigurás kulcstartó beépített elemlámpával, mókás karácsonyi fejfedő, otthoni fűszernövény-termesztő felszerelés, mini kézműveslekvár-válogatás. Ilyeneket javaslok.

A néma telefonra nézek. Rob ebben a hónapban ünnepli a születésnapját. Fölhívjam, hogy boldog születnapot kívánjak neki? Mikortól feledkezik meg az ember a pasija születésnapjáról? Ennek utána kell néznem, a weboldalának pontosan efélékben kell eligazítást adnia.

Tavaly római meglepetésutazást szerveztem a születésnapjára. Irtó romantikus volt, leszámítva, hogy azt mondta, soha többé nem megy meglepetésutazásra, mert „rászedve” érezte magát. De minek is idézem a szép emlékeket – most a rideg valóságra van szükségem. Hogy átfogó képet kapjak. Kezembe veszem Lucy egyik komoly hírlapját.

„A neves szakorvos szerint a gyermekvállalást halogató nők terméketlenséget kockáztatnak.”

Megszemlélem a kosztümös nő fotóját, aki bánatosan sorít az arcához valami kötött babacipőt, a képalírás: „Harmincöt után mélybe zuhan a termékenység.” Na, most már kimondottan pocsek a hangulatom. A babacipős asszonyra nézek, aki a kelleténél tovább várt. Szakasztott olyan, mint én. Minek tesznek ilyesmit az újságba? És ha a harmincvalahány éves nők is elolvassák? Mégis mit csináljunk – szaladjunk ki az utcára, kapjuk el az első többé-kevésbé épkezláb férfit, aztán siessünk úgy maradni, mielőtt a drágalátos termékenységünk messze-messze szállna, és eltűnne a láthatáron? Földre hajítom az újságot.

Egyébként sem járok még harmincöt körül. Évek választanak el a mélybe zuhanástól, és addigra ismét együtt leszek Robbal.

Lucy visszatér a pezsgővel – igazi franciával, nem ám valami gagyi tankpezsgővel. Megengedheti magának: baromi flancos állása van egy baromi flancos irodában a baromi flancos Berkeley Square-en. Azért ez vicces – a nemi életét behatóan ismerem, de arról nem sokat tudok, hogy mi-ből él. Egyszer leültetett, hogy elmagyarázza. Így hangzott: „Értékpapírpia, részvények, hossz, bész, kockázatfelmérés, blablabla.” Asszem, nagyon fontos munkát végez. Felhörpintem a gyöngyöző italt.

– Azon gondolkozom – mondom –, hogy csinálhatnánk az interneten egy olyasféle oldalt, ahol az embereket az exeik értékelik. Tudod, mint az Amazonon, ahol könyvismertetéseket írnak, és mielőtt vásárolsz, láthatod mások véleményét. Ez muris lehetne.

– Kivéve, hogy téged az összes exed gonosz boszorkánynak tart.

– Jaj, menj már... komolyan?

– Nem emlékszel, hogy Pulykatojás Roge miattad csapott föl melegnek?

– Miket beszélsz, Lucy, nem lehet fölcsapni melegnek. Az nem olyan, mint valami divathóbort.

– Akkor ott az autóklubos srác, akivel lefeküdtél, miután rendbe hozta a Minidet. Az azt mondta, tönkretetted az életét.

Rámeredek.

– Tudod, vezethetnéd a levelesláda rovatot, ha már annyira szereted megmondani a frankót.

– Aha, tényleg. „Kérdezd Lucyt!” Nem rossz – feleli ábrándosan.

Fölveszem a telefont, kikapcsolom, majd újra be, hátha csak nem működött rendesen.

– Miért nem hívod föl egyszerűen Robot? Nem tudom, mitől parázol.

– Semmitől sem parázom.

– Akkor rajta! Minek tipródunk itt?

– Jó, mindjárt fölhívom.

Semmi kedvem sincs fölhívni Robot. Az elköltözésem óta nem beszéltem vele. Meggyőződése, hogy a szünetelős állapot szabályai értelmében én vagyok az, aki távozott, tehát neki kell telefonálnia. Úgy értem, az nem működik, hogy az ember otthagya valakit, azután éjjel-nappal telefonon hívogatja. Lucy sürgetően néz. Mi lenne, ha csak eljátszanám, hogy fölhívom?

– És ne próbálj úgy tenni, mintha fölhívnád, hogy azután hosszasan hümmögi a telefonba – figyelmeztet.

Legörgetem a névsort Rob számáig, és megnyomom a zöld gombot. Megmutatom Lucynak a rettenetes kijelzőt – „Hívás Rob” –, majd a fülemhez tapasztom a telefont, és mélyen a barátnőm szemébe nézek. Még hogy parázom – kacagnom kell! Kicseng. A szívem úgy ugrál, mint egy dobozba zárt versenyegér.

– Rob Waters beszél.

Megszakítom a hívást, és úgy dobom el a telefont, mintha égetne.

– Ügyes – mondja Lucy.

Cseng a telefon. Mindketten arra nézünk, ahol földet ért. Odabotorkálok, hogy fölvegyem.

– Ő az – közlöm.

– Nem mondod – feleli Lucy, és utálatosan meregeti a szemét.

Megbököm a gombot.

– Vivienne Summers beszél.

– Szia, itt Rob... Te hívtál az előbb?

Olyan imádni való a hangja, hogy fáj.

– Nem, nem hiszem – vágom rá lazán.

– A te számod látszott.

– Na jó, tényleg én hívtalak, de csak véletlenül.

– Értem. Mi a helyzet, Viv? Minden okés?

– Kösz, nagyon... ööö... megvagyok, és tudod, sok a dolog... Te hogy vagy?

– Remekül.

Rövid csönd támad, azután asztalleszedés zaját hallom.

– Eszel? – kérdezem.

– Jössz szombaton? – kérdezi ugyanabban a pillanatban.

– Szombaton? Szombaton, ööö... Persze, az jó!

Úgy teszek, mintha nem tudnám, hogy akkor lesz Jane és Hugo esküvője. Úgy teszek, mintha nem érdekelné, hogy ez a szombat a nagy napunknak kiszemelt dátumok közé tartozott.

– Hugo esküvőjére – segít Rob.

– Ja, persze. Ott leszek.

– Én is. Biztos nagy buli lesz.

Ő is úgy tesz, mintha nem érdekelné, de érzem a hangjából: alig várja, hogy láthasson. Egy fedél alatt leszünk. Majd eszméletlenül kicsípem magam. Asszem, csak az kell neki, hogy láthasson, és rögtön könnyörögni fog, hogy fogadjam vissza.

Egy hónap külön, az semmi. Egyszer majd ülünk a kandallónál, és nevetünk az egészen.

– Egyébként éppen hívni akartalak a szombat miatt – mondja.

– Tényleg?

Most fog kérni, hogy menjek vele. Természetesen nemet mondok, nehogy már azt higgye, hogy töröm magam utána.

– Ja, csak szólni akartam, hogy hozok magammal valakit... khm, vendéget.

Mintha valami a torkomon akadt volna.

– Vendéget? Aha. Kit? – kérdezem furcsán elvékonyodott hangon.

– Ismerőst.

– Hölgyszerőst?

– Azt.

Bocsánatkérő hangja szíven üt. Eltelik egy-két másodperc, mire ismét levegőt tudok venni.

– Mifélét?

– Hogyhogy mifélét?

– Hát egy ismerőst, aki nőnemű, vagy... szóval barátnőt, na... olyat, aki lefekszik veled?

Lucy vágó mozdulatokat tesz a torkánál. Elfordulok.

– Ez miért érdekes?

– Nem is tudom, hát *érdekes* az a nő? Honnan ismered? *Mióta* ismered? Jesszusom, Rob, csak egy hónapja jöttem el!

– Nézd, Viv, ne kapd föl a vizet...

– A vizet? Ki kapja föl a vizet? Én aztán biztos nem!

– Figyelj, most nem érek rá. Csak szólni akartam, hogy kísérvél megyek.

– Én is. Én is viszek valakit... persze nem hölgyszerőst. Nem, dehogy. Szóval... örülök, hogy szóba hoztad. Már éppen szólni akartam, tudod, hogy fölkészítselek. Nem tudom, hogy fogod érezni magad, ha majd meglátsz valaki mással...

– Köszönöm. Remek, hát akkor... szombaton találkozunk.

– Szombaton!

Muszáj elsőnek letennem. Rácsapok a piros gombra.

– Szia, Viv! – hallom Rob hangját, miközben összezuh-
nok.

2. Értékelj az exedet!

Július 2. 08:03

Feladó: C. Heslop

Címzett: Vivienne Summers

Tárgy: Re: Értékelj az exedet!

Vivienne szuper volt. Határozottan ajánlom randira. Kinézetre is jó – nyolcpontos, talán több, ha egy kicsit megerősíti magát. Elégé elszánt típus – egyesek talán csökönyösnek mondanák, és ez nálam gondot is okozott. Hirtelen természetű, ez szórakoztató, de fárasztó is, és néha átmegy kullancsba.

Charlie Heslop (36), London

Szeretném leszögezni, hogy ez a srác, Charlie Heslop egyszer a küszöbömön aludt, mert látni akarta, mikor megyek haza – most meg hirtelen *én* megyek át kullancsba? Fúj. Törölni. Törölni! Igaza volt Lucynak, nem lesz az oldalon „Értékelj az exedet!”

De most nem tudok a weboldalra gondolni, egyáltalán semmire sem tudok gondolni, mert...

Rob jár valakivel.

Hangosan kimondtam, leírtam, aláhúztam, mégsem bírom fölfogni.

Egy helyben forognak a gondolataim. Ki az a nő? Ismerem? Rob honnan ismeri? Már azelőtt találkoztott vele, hogy elköltöztem? Vajon milyen vastag a csaj combja? Azután

megint előlről... teljes órák telnek el, és most meglepetten veszem észre, hogy szerda reggel van.

Az ember nem hívhatja föl csak úgy a volt menyasszonyát, közölheti vele, hogy szombaton magával hoz valakit, és várhatja, hogy ez rendben legyen. Ez olyan, mintha kést döfött volna belém. Valami pokoli, kétségbeejtő örvénybe keveredtem. Működésképtelenné váltam. Éjszaka le sem hunyom a szememet, a munkahelyemen meg úgy viselkedem, mint egy alvajáró.

A munkahelyemen! A falióra pillantok. Negyed nyolc.

Jaj, ne! Ma nem bírok bemenni. Asszem, ágynak esem valamivel. Tulajdonképpen kapar is egy kicsit a torkom, és a gyomrom is rendetlenkedik. Tényleg ez lesz a legjobb, pizzamában maradok, és körbe-körbe kóválygok a lakásban. Egy kicsit kerülgetem a műanyag dohányzóasztalt, átlépkedem a fölmelegedett, napsütötte sávokat az olcsó laminált padlón. Megpihenek a kanapé karfáján, kibámulok az ablakon a háztetőkre, elképzelem Robot ezzel a... ezzel a nőstényördöggel. Látom, hogy végigpróbálgatják a Káma-szútrát, nevetnek a hibáimon, és szemeteszsákokba pakolják az utánam maradt nyomokat... a tusfürdőmet, a félig kiürült hajfestékes tubusokat, a tortasütő formákat a szélükre égett csíkkal. Lenn az utcán megindul a munkába igyekvők menete a metróállomás felé.

Jaj, istenem, muszáj munkába mennem, ma lesz a nagy értekezlet. Azon részt kell vennem.

A hálósobában ruhákat pakolok ki a szekrényemből a földre. Az én Robom valaki *mással* jön az esküvőre. „Csak szólni akartam, hogy hozok magammal valakit.” Pontosan ezekkel a szavakkal mondta, ezekkel a szavakkal, amelyektől megjártam a poklot. Belépek egy fekete ruhába, és viaskodom a cipzárral. Ez nem lehet igaz. Várom, hogy telefonáljon, ő meg egész idő alatt jár valakivel. Hiszen csak egy hónap

telt el! Egy kicsit sem hiányoztam neki? Nem telefonálhatott volna legalább egyszer? Meghúzom a zümmögő fürdőszobai lámpa kapcsolószinórját, és nekiállok fogat mosni.

Rob alighanem most ébred föl a nő mellett... a *mi* ágyunkban ébred föl velem. Ez a gondolat valósággal megőrjít, gyorsan köpök, öblíték, és újrakezdem a fel-alá járkálást.

Ebben a lakásban semmi sem stimmel, minden idegen és ijesztő. Hiányzik Rob. Hiányzik a gyönyörű, drága lakásunk – na jó, az ő lakása –, a reggeli menetrend. Rob ilyenkor szokott futni, már megette a gyümölcsös rizspelyhét. Tudom, melyik régi, kék pólóját vette föl, tudom, hogyan tapad a mellkasához. Azután lezuhanyozik – pontosan tudom, hogyan: először a haját, a szőke fűrtjei sötétre válnak a víztől. Imádom őt figyelni, miközben készülődöm. Mindig együtt indulunk munkába... Mindig együtt indultunk munkába. Megpuszilta az arcomat, mielőtt fölszállt a metróra. Most kinek ad pusztát? Kinek, kinek, hát annak a nőnek.

Kilépek a fürdőszobából, körülbelül öt lépéssel jutok el az ágyig, leülök rá, hogy becsatoljam a fekete szandálom pántját. Csak egy hónapja vettem ezt az ágyat. Emlékszem, arra gondoltam, hogy nem pénzkidobás, mert Robbal úgyis szükségünk van egyre a vendégszobába. Lucy feljött hozzám, és ugrált a matracon.

– Képzeld el, mennyi hancúrozós kalandban lesz részed ezen! – mondta.

– Úgy érted, ha majd Rob észhez tér?

– Jaj, dehogy, hát *kalandot* mondtam.

– Egyébként is kalandos a nemi életünk – méltatlankodtam.

– Na ne mondd, mert egyszer égve hagyjátok a vilányt? – nevetett, mire hátralöktem.

Hülye Lucy. Sóhajtván kefélem a hajamat. Én meg nagy marha voltam. Címeres hatökör, hogy itt ültem, és azt hittem,

hiányzom Robnak. Elképzelem, hogy nőt visz föl a lakására, elfordítja a kulcsot, kinyitja az ajtót. A nő megcsodálja az enteriőrt, amelyet én rendeztem be, használja az ágyneműt, amelyet én választottam. Ez fáj, belém mar. Rob az enyém, az én vőlegényem, az én biztos jövőm. Nem ismerek más életet, csak a vele közöset. A sorsunk összefonódott – ezt egyébként ő mondta. Én nem is próbáltam kibogozni magamat, ő viszont már kibújt, már szabad, fut az újabb kaland után, csak annyi időre torpan meg, amíg kézígránátot dob az életemre.

Jaj, istenem, érzem, hogy pánikroham tör rám. Igyekszem lassan lélegezni, miközben föltúrom a kozmetikai táskámat a színezett hidratálóm után. Bevetem a spirált meg a rúzszt, de őszintén szólva, annyira földagadt a képem a bőgéstől, hogy ennél többet nem tehetek.

Mi lesz Bobbal és Marie-vel, Rob szüleivel? Ők imádnak engem. Marie minden karácsonyra új sapkát és egyujjas kesztyűt köt nekem. Vajon ez azt jelenti, hogy soha többé nem ülök a télikertjükben, nem szürcsölgetek édes fehérbort a legszebbik ólomkristály kelyhükből? Mi lesz a golftanulással, amit Bob ígért? És ha Marie már hozzá is fogott a kötéshez? Viszszamegyek a nappaliba. Jaj, mikor látom újra Bobékat? Pedig már elképzeltem őket a gyermekeim nagyszüleiként – jóságos, türelmes, deres hajú, szemüveges nagymamának és nagypának, mint egy mesekönyvben. Ők jelentették az egyetlen normális, fix pontot az életemben. Volt, nincs. Ezt nem bírom. A kanapén szétszórt díszpárnákra vetem magam, és siratom az elveszített nagyszülőket.

Egy idő múltán elzsibbad a bal lábam. Fölkelek, megnézem, hány óra. Fél nyolc. A cikornyás keretbe foglalt, hatalmas tükörré pillantok, amit az ideköltözésemkor olyan menőnek találtam. Most bénának tűnik. Robnak nem tetszene. Olyan nehéz, hogy föl sem lehet akasztani. Azt hittem, mű-

vésziesen hat a falhoz támasztva, de groteszk képet ad – a combom valójában nem szélesebb a vállamnál; megmértem. Most megállok előtte, és alaposan szemügyre veszem a kisírt szemű, barna hajú lányt a szimpla ruhájában. Beszívom a hasamat, tágra nyitom a szememet, és kissé fölborzolom a frufrumat. Letörölgetem az elmázolódott szemfestéket. Kihúzom magam, azután visszarogyok a rendes tartásomba. Hiába minden, pont úgy nézek ki, ahogyan érzem magamat: szarul. Ide szakember kell. Még szerencse, hogy Lucy számát beprogramoztam gyorshívóra.

– Lucy beszél.

– Szia, én vagyok.

– Viv, most nem érek rá.

Úgy beszél, mint aki visszafojtja a lélegzetét.

– Á, fél perc az egész. Csak tudni szeretném, milyennek írnl le. Csinos vagytok?

– Az.

– Milyen értelemben? Szexisen? Kislányosan? Rafináltan?

– Szexisen – pihegi.

– Hmm. Örjítően szexisen, vagy visszafogottan szexisen?

– Melyiket szeretné hallani?

Most már mintha zihálna.

– Szerintem az ideális variáció a... görcsölés nélkül szexisen csinos.

– Pont az vagy.

– De hát nagyon is görcsölök.

– Nem érdekel a nyomorod, Viv! Egy férfi fekszik az ágyamban, és mára eleget hallottalak.

Ezzel leteszi.

Nem akarom elhinni. Hogy lehet valaki ilyen önző? Tényleg, Lucy néha önző... és goromba. Elvégre tudja, hogy ösztörték a szívemet. Különben is, ki az a férfi az ágyában? Még csak nem is jár senkivel. Hihetetlen, hogy jár valakivel,

és elhallgatta előlem. Nemcsak önző meg goromba, hanem titkolózik is.

Kimegyek a konyhába, és egy kicsit a semmibe meredek. Talán kávé kellene főzni. Körülnézek, a korallpiros lakkfőnyű, gyári konyhabútor most valahogy idiótának tűnik Rob egyedi kivitelezésű tölgyfa ajtóihoz képest. Hová tettem az eszemet, amikor kibéreltem ezt a kócerájt? Kinyitom a hűtőt, belebámulok. A sóhajtozás jólesik. Mások mihez kezdenek ilyen szituációban? Valószínűleg hazamennek a szüleikhez, kísírják magukat, megisznak egy csésze teát, de nekem ez nem áll módomban. Asszem, hivatalosan azt mondhatnánk, anyám nyughatatlan típus. Még tanult, amikor teherbe esett, és azóta sem árulta el, kitől. Tizenhét éves korában szült, és mire betöltöttem a hetet, rájött, hogy az anyaság nem neki való, ezért „áttért nomád életmódra”, ahogy a nagypapa fogalmazott. A nagyihoz persze elmehetnék. Miért is ne? Mindjárt fölhívom. Becsukom a hűtőt, és megkeresem a mobilomat.

Kicsöng. Csöng. Csöng. Hol van már a nagy? A kanapéra rogyok, többször is újra próbálom. A nagy a kertben bók-lászik, az elhervadt virágokat csipegeti le, valamelyik ócska lenvászon zsákruhája és hajmeresztő bumszli orrú cipője van rajta, törődik is ő az én fájdalmammal! Még egyszer tárcsázok. Kifulladásra szól bele.

– Hetvenegy-nyolcvankilenc-nulla-nulla!

– Nagy! Egy órája csörgök. Hol voltál?

– Én? Hát... itt – válaszol különös, feszélyezett hangon, mint egy füllentő kisgyerek.

– Talált magának valakit, nagy! – jajdulok föl, érzem, hogy eláraszt a bánat.

– Kicsoda, életem?

– Rob. Az én Robom. – Süket csönd. – Nem emlékszel, hogy össze akartunk házasodni?

– Azt hittem, elköltöztél tőle.

– El is, de most *van valakije!* Ezt nem vártam tőle, hogy összeáll valakivel! – Eldugul az orrom, és hallom, hogy a saját sipító hangom rezeg benne. Közben valami csörömpöl, mintha pléhvödör esett volna kőpadlóra. – Nagyi? Valami baj van? – Visszafojtott kuncogás. – Nagyi?

– Semmi, drágám, semmi baj. Reggie van itt, és épp feldőntötte a pezsgősvödört.

– Pezsgősvödört?

– Azt. Szedd össze, Reg, minden csupa jég!

– Az az ember korán reggel nálad pezsgőzik?

– Igen, életem – feleli elégedetten a nagymamám.

– Még nyolc óra sincs.

– Füstölt lazacot eszünk. Ez pezsgős villásreggeli!

– Villásreggeli? Villásreggelizni tizenegykor szoktak!

– Igazán? Akkor pezsgős reggeli.

Váratlanul, kegyetlenül megcsavarták a kést. A világon mindenki remekül szórakozik, csak én nem.

– Akkor nem is tartalak föl tovább, nagyi. Kár lenne a szerelmi bánatommal megzavarni a reggelidet, nem igaz?

– Jól van, életem. Később fölhívsz?

– Lehet.

– Akkor szia, csillagbogaram!

Leteszem. Csillagbogaram? Pezsgős villásreggeli? Ez mind a „szomszéd Reggie” hatása. Az a pasas mindig ott ólálkodik, főleg azóta, hogy a nagypapa meghalt. Még a tetves telefont is fölveszi! Úristen. Még csak az hiányzik, hogy a nagyi fülig szerelmes legyen. Hogy veszi az ki magát, hogy a szerelmi élete jobb, mint az enyéem? Hetvenéves!

Bedobom a telefont a táskámba. Indulnom kell dolgozni. Vacillálok, talán dzsekit kéne vennem. Kilépek a folyosóra, kétszer visszafordulok – kulcsért meg pénztárcáért –, azután végre lemegyek a kellemetlen szagú szőnyeggel borított lépcsőn a földszintre.

Az összes gondolatom a fejemben visít, mindegyik felkiáltójelet követel. Nahát, milyen szép ez a nap! Éppen hófehér esküvőhöz való. Jane és Hugo esküvőjéhez! Már csak három nap addig! Mit csináljak? Nem mehetek el! De hát muszáj! Elfogadtam a meghívást!

Épphogy fölugrok a buszra, a sofőr már csukja is be az ajtókat, azután a csomagtartónak támaszkodva állok, miközben London utcáin robogunk. Úgy terveztem, hogy a régi kék köktélruhámban megyek az esküvőre, és Robbal távozom. Most teljesen megváltozott a helyzet. Három napom van, hogy világbajnok ruhát találjak, leadjak öt kilót, és új pasit szerezzek. Reménytelen. Ahogy a belváros felé dübörgünk, az elsuhanó üzletek kirakataira koncentrálok, elképzelem magamat az ott látható különféle ruhákban, összehasonlítom az eredményt a tökéletes külsejű ellenféllel, és végül alig várom, hogy a megállomhoz érjünk.

Csatlakozom a dolgozók folyamához, átkelek a Marylebone Roadon, a Baker Street felé tartok, megbámulok minden nőt, aki mellett elhaladok. Vajon ő az? Átmegyek a túloldalra, és elnyel a Barnes and Worth irodaházának forgóajtaja.

Beszállok a tömött liftbe, és becsukódik az ajtó. Kis fénynyíl mutat fölfelé, majd eltűnik, ahogy az ajtó ismét kinyílik, és egy mákostészta-hajú magas férfi préselődik be. Hátralepek, hogy elkerüljem az óriási méretű, kifényesített cipőjét. Megjelenik a nyíl. Indulunk. Azaz mégsem. Az ajtó újra kinyílik egy nőnek, aki a kelletténél egy számmal kisebb pulóvert vett föl. Bocsánatkérő mosollyal húzódik a sarokba, lábujjhegyre áll. Na jó, most az egyszer. Nyíl. Rendben.

Az isten szerelmére! Kinyílik az ajtó, és a szemközti tükörcsompás falon úgy festünk, mint egy emberekkel telezsúfolt kis szardíniásdoboz. Valami visszataszítóan nedvesen csillogóra zselézett hajú figura próbál beszállni. Most már nem akar becsukódni az ajtó. Egy örökkévalóságig tart, mire a férfinak

derengeni kezd, hogy miatta nem, és kiszáll. Becsukódik az ajtó, majd újra kinyílik, mert a férfi megnyomta azt a rohadt gombot.

– Nem férnek be többen, ne nyomogassa már azt a gombot! – rikoltom a mákostészta-hajú mögül. Némi izgalom hullámzik át a liften, ahogy becsukódik az ajtó, és felvonódunk. Szellentés tojásbúze elegyedik arcszeszillattal. Korpapikkelyeket tanulmányozok a mákostészta-hajú gallérján, tekintetek perzselik a hátamat. Megfordulok, mosolyra vagy akár valami megjegyzésre számítok, de mindenki kerüli a tekintetemet. A néma és kissé meglepett arcok döbbsen marhacsordára emlékeztetnek.

Nem érdekel. Még nem tudom, hogyan, de esküszöm, mire ma elmegyek innen, lesz ruhám és tervem. Lesz, lesz, lesz.

